

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.062/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Szirtes Csongor ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Bodnár Ügyvédi Iroda (Cím11, ügyintéző: jogi képviselő2 ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei, továbbá elmaradt munkabér és egyéb járandóságok tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.046/2020/10. számú ítélete, illetve a 33.M.70.046/2020/18. számú kiegészítő ítélete ellen a felperes által 12. sorszámon benyújtott fellebbezés, az alperes által 6. sorszámon benyújtott csatlakozó fellebbezés, továbbá a kiegészítő ítélettel szemben az alperes által 20. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében megváltoztatja és a szabadságmegváltás összegét 6.389,5 (hatezer-háromszáznegyvenkilencszázötötized) euróra emeli fel. A kamatra vonatkozó rendelkezést megváltoztatja akként, hogy az alperes a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes az Európai Központi Bank által meghatározott jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére köteles, továbbá a felperest megillető elmaradt munkabér után a késedelmi kamat a középátlagos időponttól, azaz 2017. november 20. napjától esedékes. A perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatásával kötelezi a felperest, fizessen meg az alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget. A felperes által fizetendő eljárási illeték összegét 569.300 forintra (ötszázhatvankilencezer háromszáz), az alperes által fizetendő eljárási illeték összegét 362.900 forintra (háromszázhatvankétezer kilencszáz) felemeli.

A felek maguk viselik a másodfokú eljárás során felmerült költségeiket.

Kötelezi a felperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illetéket, az alperes fizessen meg 17.300 (tizenhétezer háromszáz) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2020. június 23-án hozott 33.M.70.046/2020/10. számú ítéletével elmaradt munkabér címén 10.605,6 euró, szabadságmegváltás címén 5.700,76 euró megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság akként rendelkezett, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik.

[2] Az elsőfokú bíróság a 33.M.70.046/2020/11. számú 2020. július 20-án kelt határozatával az ítélet rendelkező részét kijavította és a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét 304.973 forintban, az alperes által fizetendő eljárási illeték összegét pedig 307.423 forintban határozta meg.

[3] Az elsőfokú bíróság a 2021. január 12-én hozott 33.M.70.046/2020/18. számú kiegészítő ítéletével a 33.M.70.046/2020/10. sorszámú ítélet rendelkező részét - a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésére, továbbá az Mt. 80. § (2) bekezdésére és a 157. § (1) bekezdésére hivatkozva - azzal egészítette ki, hogy az alperes az elmaradt munkabér után 2017. december 18-tól, a szabadságmegváltás után pedig 2017. december 24-től köteles a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére.

[4] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felek között 2012. július 16-tól állt fenn határozatlan idejű munkaviszony, amely alapján a felperes külföldön, Ország1ban végzett munkát. A felek külön megállapodásokban rendelkeztek a külföldi munkavégzés idejére a felperest euróban megillető járandóságokról. A felek között 2017. február 22. napján létrejött „Megállapodás külföldi munkavégzésről” elnevezésű okirat 4.1. pontja szerint a felperest bruttó 7.700 forint munkabér illette meg a külföldi munkavégzés idejére, melyből 300.000 forint/hó Ország2 alapbéréként került kifizetésre a magyarországi munkavégzés ellenértékéért. A különbség devizaellátmányként illette meg a felperest.

[5] Az alperes a 2017. november 14-én kelt felmondással 45 nap felmondási idővel megszüntette a felperes munkaviszonyát, átszervezésre, munkaviszonnyal összefüggő magatartásra hivatkozva. Ezt követően az alperes a felmondási idő alatt 2017. december 8-án azonnal hatályú felmondást bocsátott ki, melyben a munkaviszonnyal összefüggő lényeges kötelezettség szándékos és jelentős mértékű megszegésére alapítva rendelkezett a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetéséről. Ennek indokául arra hivatkozott, hogy 2017.

november 26-án és 27-én a felperes rábeszélte több alperesi munkavállalót arra, hogy a felperes gazdasági társaságával létesítsenek munkaviszonyt és a munkaviszonyukat szüntessék meg az alperesnél. Ennek során megszerezte az érintett munkavállalók személyes adatait az alperes nyilvántartásából, továbbá szerződést kötött az alperes német partnerével (cég1..).

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresete alapján vizsgálta az azonnali hatályú felmondás jogellenességét. Hivatkozva a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64.§ és 78. §-ára, bizonyítottan találta az azonnali hatályú felmondás indokolásában foglaltakat. Megállapította, a felperes magatartása, melynek eredményeképpen több munkavállaló felmondott az alperesnél és a felperes gazdasági társaságával létesítettek munkaviszonyt önmagában is megalapozta a jogviszony azonnali hatállyal történt megszüntetését. Mindezekre tekintettel az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeire alapított kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította.

[7] Az Mt. 42. § (1), (2) bekezdése alapján vizsgálta a munkaviszony alapján a felperest megillető járandóságok, munkabér, illetve szabadságmegváltás kifizetésére irányuló igény megalapozott voltát. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes igazolatlanul volt távol 2017. november 8-án, illetve a becsatolt iratok a felperes munkavégzését támasztották alá, ezért az elsőfokú bíróság e tényre figyelemmel vizsgálta a 2017. november és decemberre járó elmaradt munkabérre való igényt. Megállapította, hogy a felperest nem csak a külföldi munkavégzés idejére illette meg a felek megállapodásában meghatározott havi 7.700 euró munkabér, mivel ez alapján kellett megfizetni a felmondási időre és a szabadság idejére járó díjazást is. A 2017. február 22-én kelt – legutóbbi - munkaszerződés módosítás következtében ugyanis a felperes részben külföldön, részben Ország2 végzett munkát. A megállapodás 4. pontja ennek megfelelően rendelkezett a felperes munkabérééről, amely alapján azonban nemcsak a külföldön töltött munkanapokra illette meg a 7.700 eurós havi munkabér, hanem egészen addig, amíg a külföldi munkavégzésre vonatkozó megállapodás a felek között érvényben volt. Tekintettel arra, hogy ez a megállapodás fennállt a felek között a felmondás közléséig, ezért a felmondási időre is ennek megfelelően kellett elszámolni a felperes munkabérét. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban nem találta alaposnak a német könyveléssel kapcsolatban előadottakat sem és azt sem, hogy a 2017. novemberi bérjegyzéken 2017. áprilisra és májusra járó munkabér adózása miatt lett kevesebb jövedelem kifizetve a felperesnek. Mindezek alapján a német bérjegyzéket figyelembe véve, levonva a bizonyítottan már kifizetett összegeket, 2017. november és december hónapra összesen a kereseti kérelemben megjelölt, időarányosan a felperest megillető 10.605 euró megfizetésére kötelezte az alperest.

[8] Az elsőfokú bíróság a szabadságmegváltás kapcsán az Mt. 125. §-ára hivatkozva megállapította, hogy az alperes által kiállított 2017. decemberére vonatkozó bérszámfejtő lap alapján 18 munkanap volt az adott hónapban, tehát ennyi napra illette meg szabadságmegváltás a felperest, amelyet szintén a 7.700 euró alapján kellett számítani. Az összeget az elsőfokú bíróság 18 munkanapra kiszámítva határozta meg. Megállapította, hogy a felperes tévesen 19-es osztószámmal kalkulált a keresetében, ezért a kereseti kérelemhez

képest eltérő, kisebb összegben 5.700 euróban határozta meg a szabadságmegváltás összegét napi 367 euró összeggel számolva, annak 18-szoros szorzataként.

[9] Az elsőfokú bíróság a Pp. 24. § (1) bekezdésére hivatkozva a pertárgyértéket 10.206.593 forintban határozta meg. A Pp. 81. § (1) bekezdésére hivatkozva akként rendelkezett a pernyertesség-pervesztesség aránya alapján, hogy mindkét fél maga viseli a perköltségét.

A felperes fellebbezése

[10] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a szabadságmegváltás címén fizetendő összeg keresetnek megfelelő felemelését kérte 6.389 forint euróra. Fellebbezése indokaként előadta, az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott arra ítéletében, hogy a felperesi kereset 18 munkanapra alapítva téves számításokat közölt. Ezzel szemben ugyanis a felperes helyesen 19-es osztószámmal számította a szabadságmegváltás összegét, ezt a számítást alátámasztotta a perben bizonyítékként becsatolt, alperes által kibocsátott bérjegyzék is, ami 2017. december hónapra – a keresettel egyezően - 19 munkanapot tartalmazott a karácsonyi ünnepnapokra tekintettel. Mindezek alapján 19-es osztószámmal kalkulálva, a felperes által meghatározott összegszerűség volt helytálló, ezért az elsőfokú bíróság téves számítás alapján határozott meg eltérő számítás alapján alacsonyabb összeget. A felperes fellebbezésében a kamatra vonatkozó rendelkezés elmaradását állította, azonban az elsőfokú bíróság ebben a tárgyban a kiegészítő ítéletében rendelkezett. A felperes a fellebbezésében ezek mellett a perköltség és az illeték tekintetében kérte az összegszerűségek módosítását az elsőfokú ítélet megváltoztatására tekintettel és kérte az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását.

Az alperes csatlakozó fellebbezése, kiegészítő ítélet elleni fellebbezése, illetve fellebbezési ellenkérelme

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett csatlakozó fellebbezésében az alperes a pervesztesség-pernyertesség arányának téves megállapítására tekintettel kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes kötelezését az elsőfokú perköltség megfizetésére. Kifejtette, az elsőfokú bíróság alaptalanul állapította meg, hogy közel azonos volt a pernyertesség-pervesztesség aránya, mivel az elutasított kereseti kérelmekre tekintettel a felperes csupán 36,77 %-ban lett pernyertes, tehát az alperes pernyertessége 63,23 %, ami már számottevő különbségnek minősül, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásának nem volt helye. Erre tekintettel az elsőfokú eljárás során becsatolt költségjegyzékre hivatkozva 29,5 munkaóra alapján a tárgyalások számára is figyelemmel, 25.000 forint + áfa óradíj alapján 862.500 forint + áfa összegben kérte megállapítani az elsőfokú perköltsége összegét.

[12] Fellebbezési ellenkérelmében az egyéb rendelkezések tekintetében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, továbbá a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását.

[13] Az alperes a kiegészítő ítélet elleni fellebbezésében a késedelmi kamat mértéke és az elmaradt munkabérre vonatkozó kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a kamat meghatározásakor nem vette figyelembe a Ptk. 6:47. § (3) bekezdésében foglaltakat, mert nem az idegen pénznemre meghatározott pénztartozásra vonatkozóan rendelkezett a késedelmi kamat megfizetéséről. A marasztalási összeg euróban lett meghatározva, ezért az azt kibocsátó, az Európai Központi Bank által meghatározott referenciakamat alapján kellett megállapítani a késedelmi kamat mértékét az érintett naptári félév első napján érvényes mértékben. Az elmaradt munkabér vonatkozásában a késedelmi kamat kezdő időpontja tekintetében vitatta az elsőfokú kiegészítő ítéletet. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemtől eltérően rendelkezett, mert a felperes nem 2017. december 18. napjától, hanem a középarányos időponttól kérte a késedelmi kamat megfizetését. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet sértette a Pp. 3. § (2) bekezdését a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, mivel az elsőfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében sem térhetett el a kereseti kérelemtől (BH1991. 287).

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a kiegészítő ítélet helybenhagyását kérte, kifejtve, hogy a Ptk. 6:48. §-a is alkalmazható volt, mivel a követelését forintban is megjelölte. Az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl továbbá a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében a kereseti kérelmen, mivel „a felperes igényelt késedelmi kamatot”. Utalt arra, hogy az elsőfokú ítéletben meghatározott kezdő időpont kedvezőbb az alperes fellebbezésében meghatározott középarányos időponthoz képest. A pernyertesség-pervesztesség aránya kapcsán is helyes megállapításra jutott az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § alkalmazása körében.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[15] Az ítélettel szemben a felperes fellebbezése alapos, az alperes csatlakozó fellebbezése alapos, a kiegészítő ítélettel szembeni alperesi fellebbezés alapos a következők szerint.

[16] A másodfokú bíróság kizárólag a fellebbezési kérelem és a csatlakozó fellebbezés, továbbá a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság kiegészített, illetve kijavított ítéletét. Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem érintette az azonnali hatályú felmondással kapcsolatos ítéleti megállapításokat és nem

vizsgálta az elmaradt munkabér összegszerűségére vonatkozó ítéleti rendelkezést sem. Az elsőfokú bíróság a kiegészítő ítéletében rendelkezett a késedelmi kamat megfizetéséről, ezért az ezzel összefüggő alperesi fellebbezést lehetett érdemben értékelni.

[17] A felperes fellebbezése a szabadságmegváltás tekintetében alapos volt. Ezzel kapcsolatban az alperes által 2017. december hónapra kiállított bérjegyzékre, mint okirati bizonyítékra helytállóan hivatkozott a felperes. A fellebbezésben foglaltakkal egyezően az adott hónapra 19 munkanapot kellett figyelembe venni. Megállapítható volt továbbá, hogy a felperes is ezzel az osztószámmal kalkulált a szabadságmegváltás iránti igénye előterjesztésekor. Az elsőfokú bíróság tehát tévesen indult ki abból, hogy a szabadságmegváltással kapcsolatos kereseti kérelem számítási hibát tartalmaz és tévesen számolt 18 munkanap alapján. A kereseti kérelem helyes számítása alapján a 7.700 euróra figyelemmel 19-es osztószámmal 405,26 euró volt a felperest 1 napra megillető távolléti díj, melyet a 19 munkanappal figyelembe véve a keresetben meghatározott 688,74 euró illetve meg a felperest szabadságmegváltás különbözete jogcímén, figyelemmel az Mt. 136.§ (3) bekezdésére és 148.§-149.§-ára és a már korábban kifizetett összegekre. Az adott hónapban irányadó 19 munkanappal számolva a felperest megillető 7.294 euróból le kellett vonni a már kifizetett magyar bérrészek megfelelő összegét (905,24 euró), és az így fennmaradó különbözet 6.389,5 euró illetve meg a felperest. Ezt a számítást az alperes sem vitatta. A másodfokú bíróság mindezek alapján a fellebbezésben foglaltaknak megfelelően változtatta meg a szabadságmegváltás címén a felperest megillető marasztalási összeget.

[18] A kamat vonatkozásában a másodfokú bíróság alaposnak találta a kiegészítő ítélettel szembeni alperesi fellebbezést is a következők szerint. Az alperes alappal állította a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság tévesen, a forint pénznemre vonatkozó késedelmi kamatfizetés szabályait alkalmazta annak ellenére, hogy a marasztalási összeget euróban határozta meg. A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy a forintra vonatkozó késedelmi kamatot is figyelembe lehetett venni. Nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a követelését forintban is meghatározta, mivel az elsődleges kereseti kérelme euró megfizetésére irányult és az elsőfokú bíróság ennek megfelelően kötelezte az alperest. Ebből következően a Ptk. 6:47. § (3) bekezdése alapján lehetett rendelkezni a késedelmi kamat megfizetéséről. Ezzel összefüggésben tehát az alperes helytállóan hivatkozott az Európai Központi Bank által meghatározott jegybanki kamatra vonatkozóan, így a másodfokú bíróság ennek megfelelően változtatta meg az elsőfokú ítéletet a késedelmi kamat tekintetében.

[19] Az alperes alappal hivatkozott a kamatfizetés kezdő időpontjának téves megállapítására az elmaradt munkabér tekintetében. Peradat, hogy a felperes keresetében az elmaradt munkabér után járó késedelmi kamatot nem 2017. december 18-tól, hanem a középarányos időponttól kérte megállapítani. Ennek kapcsán a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes a 33.M.046/2020/10. sorszámú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében, még a kiegészítő ítélet meghozatala előtt, szintén középarányos időponttól határozta meg az elmaradt munkabér után járó kamatigényét. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (2) bekezdésére figyelemmel csak ez alapján rendelkezhetett jogszerűen a késedelmi kamat megfizetésének kezdő időpontjáról. A másodfokú bíróság erre figyelemmel a középarányos időszakot megállapítva akként változtatta meg a kamatfizetés kezdő időpontját, hogy arra az

alperes az elmaradt munkabérrel érintett időszakot figyelembevéve, 2017. november 20-tól köteles.

[20] Az alperes alappal hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásának nem volt helye, mivel a pernyertesség és pervesztesség aránya nem volt közel azonos. Az pernyertesség meghatározásakor figyelembe kellett venni a kereseti kérelemmel érintett valamennyi követelést. Ennek kapcsán a másodfokú bíróság a következőket állapította meg. A felperes pernyertesnek bizonyult az elmaradt munkabér összege tekintetében, amelyet 3.800.000 forintban határozott meg és pernyertes volt a szabadságmegváltás tekintetében, amelyet forintban 2.249.487 forintban határozott meg. A kettő összege 6.049.000 forint volt, a felperes által meghatározott számításokat az alperes a perben nem vitatta. Az alperes pernyertesnek bizonyult az azonnali hatályú felmondás jogellenességéhez kapcsolódó kereseti kérelem elutasítása körében. Ezzel összefüggésben a felperes felmondási időre járó távolléti díj címén 4.066.293 forintot, továbbá két havi végkielégítés címén 5.421.724 forintot követelt, melyek összege 9.488.000 forint. Ebből következően a pernyertesség-pervesztesség arányát az alperes határozta meg helytállóan a csatlakozó fellebbezésében. Az alperes nagyobb részben 63 %-ban lett pernyertes, így alappal érvényesíthetett perköltséget a nagyobb mértékű pernyertességére figyelemmel.

[21] A másodfokú bíróság eltúlzottnak találta az alperes csatlakozó fellebbezésében meghatározott 862.500 forint + áfa perköltségigényt, mivel az alperest megillető perköltség összegének meghatározásakor figyelembe kellett venni az előterjesztett költségigényen, a munkaórákon és a megbízási díjban meghatározott óradíjon felül, azt, hogy a per nem volt különösebben bonyolult. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság mérsékelte a munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 2.§ (2) bekezdése alapján és 200.000 forint + áfa összeget talált arányban állónak a fent hivatkozott körülményekkel.

[22] Az elsőfokú ítélet megváltoztatása kihatott az eljárási illeték megfizetésére is. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a pertárgy értékét a Pp. 24. § (1) bekezdésére hivatkozva, ami szintén kihatott az illeték megállapítására is. A felek által meghatározott forintösszegben is megjelölt marasztalási összegekre is figyelemmel ugyanis a pertárgy értéke a jelen perben 6.049.000 forint + 9.488.000 forint összege alapján 15.537.000 forint. A másodfokú bíróság – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - a feleket terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét erre tekintettel megváltoztatta a 36-64 %-os pernyertességi-pervesztességi arányra figyelemmel, a következők szerint.

[23] A felperes 9.488.000 forint vonatkozásában minősült pervesztesnek, így az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 569.300 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére köteles, mivel munkavállalói költségkedvezmény nem illette meg. Az alperes 6.049.000 forint vonatkozásában lett pervesztes, ezért az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 362.900 forint összegben köteles az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

[24] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján a szabadságmegváltás tőkeösszege, a késedelmi kamat mértéke, továbbá az elmaradt munkabér vonatkozásában a késedelmi kamat kezdő időpontja, a perköltség és az eljárási illeték vonatkozásában megváltoztatta. Az eljárási illetékre vonatkozó rendelkezés a Pp. 253.§ (3) bekezdésén alapult.

Záró rendelkezések

[25] A másodfokú eljárásra vonatkozóan mindkét fél érvényesített perköltségigényt. A fellebbezések, a csatlakozó fellebbezés eredményességére és az azokkal érintett – részben meg nem határozható - pertárgyértékre tekintettel a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fellebbezési eljárásban a pernyertesség-pervesztesség aránya közötti különbség nem volt számottevő, a felperes a szabadságmegváltás összegét, illetőleg a kamatfizetésre vonatkozó rendelkezést, az alperes pedig a pervesztesség-pernyertesség arányát, a kamatfizetés kezdő időpontját és mértékét, illetve a perköltségre történő rendelkezést vitatta eredményesen. Mindezekre tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdése a fellebbezési eljárásban alkalmazható volt, ezért a felek maguk viselik a másodfokú költségeiket.

[26] A másodfokú bíróság a fellebbezési illeték összegét a fellebbezéssel érintett rendelkezések figyelembevételével állapította meg az Itv. 39.§ (1) bekezdése alapján. A felperes fellebbezése 688,74 euró (216.264. forint) vonatkozásában volt alapos, tehát az alperes ennyiben volt pervesztés a fellebbezési eljárásban. Az alperes fellebbezése a meg nem határozható pertárgyértékű járulékos kérdések vonatkozásában volt alapos (kamatt mértéke, kezdő időpontja és a pernyertesség arányának meghatározása, perköltség). Ezért a felperest terhelő fellebbezési illetéket erre figyelemmel határozta meg a másodfokú bíróság.

[27] A másodfokú bíróság fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. június 15.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

előadó bíró

dr. Szalai Beatrix

bíró